

der har talt om det forhold, at der gives et forhandlingsmandat til Kommissionen, når den skal ud og forhandle på EU's vegne, hverken når det gælder WTO eller OECD, eller hvad det nu end er. Det er ikke dér, problemet ligger.

Problemet er, som det er sagt gang på gang, at når der er tale om en forordning, som får retsvirkning for befolkningerne, at der så bliver føjet hemmelige protokoller til med begrundelsen, at her bruger man ikke adfærdskodeksen, fordi det er noget, der kommer fra tredjelande, og i dette ene tilfælde, hvor der er fem hemmelige protokoller, kommer det altså fra Helms-Burton-loven, som er en amerikansk lovgivning.

Det er vi alle sammen enige i, men hvordan i alverdens riger og lande vil man have, at folk skal vide, hvad det rent faktisk har for retsvirkninger, eller hvad de har at holde sig til, når der er sat hemmelige protokoller til? Jamen de ved jo ikke, hvad der står i dem. Deri ligger hele hemmeligheden.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvis man skal overføre det her til danske forhold, må udenrigsministeren jo give os ret i, at det vil svare til, at bemærkningerne til et lovforslag, man vedtager her i Folketinget, er hemmelige. Altså at bemærkningerne, som i en eller anden grad tolker det lovforslag, man vedtager, er hemmelige. Det ville være en helt uhørt skik, hvis Folketinget indførte et sådant parlamentarisk virke, og derfor bliver det jo heller ikke foreslået. Derfor vil jeg anbefale udenrigsministeren at bruge en anden argumentation, når han henviser til hjemlige forhold.

Så siger udenrigsministeren, at det er flot, at 383 af 385 protokoller er offentliggjorte. Ja, men vores problem er at finde ud af, hvornår udenrigsministeren mener, noget falder inden for og noget falder uden for adfærdskodeksen. For vi ved jo ikke, når udenrigsministeren fremlægger det tal, hvor meget han reelt mener, der falder uden for adfærdskodeksens virke. Når udenrigsministeren selv siger, at f.eks. Helms-Burton-loven falder uden for adfærdskodeksens virke, selv om den er en forordning, der har umiddelbar anvendelighed over for virksomhederne og umiddelbart skaber retsvirkning, er vi selvfølgelig forurologet over, hvor meget andet der ligger, som heller ikke er indbefattet i de 385 protokoller, hvoraf de 383 er offentliggjort, som udenrigsministeren siger.

Eva Kjer Hansen (V):

Det er udmærket, at vi får en debat om, hvordan der reelt kan skabes mere åbenhed i EU's beslutningsproces. Og ingen tvivl om, at vi i Venstre vil støtte initiativer gående på mere åbenhed.

At Enhedslisten så vælger at fremføre med krav, som de ikke engang kunne finde på at stille til den danske beslutningsproces, er vel kun udtryk for, at Enhedslistens beslutningsforslag skal bruges til at mistænkeliggøre EU og skabe det indtryk, at EU's beslutningsproces er så meget anderledes end den danske, hvilket jo ikke er tilfældet.

Hvorfor ser vi ikke Enhedslistens stille krav om, at vi f.eks. også skal have adgangskort og registrering af alle de personer, der har adgang til Folketinget og til ministerierne, og af alle de personer, som deltager i møder med folketingsmedlemmer eller embedsmænd i ministerierne? Det ville dog være en mere konsekvent holdning fra Enhedslistens side.

Faktisk har vi i Europa-Parlamentet allerede i sommer vedtaget regler om, at personer, der færdes i Parlamentet, skal udstyres med adgangskort og registreres i et offentligt tilgængeligt register.

At der er et markant behov for at skabe mere åbenhed i EU, kan der ikke være nogen tvivl om. Problemet er jo, at det er Rådet, der svigter, og at der i Rådet ikke er vilje til at træffe de fornødne beslutninger. Et eksempel så vi jo her i efteråret, hvor det var aldeles absurd, at Rådet ikke engang kunne blive enig om at offentliggøre en rapport om, hvordan reglerne om aktindsigt har virket i en 2-årig periode, men de er så efter en offentlig debat om det nu endelig blevet offentliggjort.

Der er i forbindelse med den igangværende regeringskonference for alvor chance for at skabe større åbenhed i EU's beslutningsproces. Og der er det lidt ærgerligt at se, at en regering, som jo ellers gerne vil fremstå som garant for åbenhed, ikke har gjort mere ud af dette emne i det danske forslag om åbenhed, som er fremsat på regeringskonferencen. Forslaget fra regeringen er jo hverken særlig offensivt eller særlig konkret med hensyn til, hvordan man skaber åbenheden. Det interessante er, hvor langt den danske regering vil gå, og hvilke initiativer den danske regering vil tage for at få stoppet brugen af hemmelige erklæringer.

Ministeren brugte under debatten i januar megen tid på at glæde sig over den såkaldte